

Sygn. akt VIII GC 19/15 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 lutego 2016 r. w B.

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko Ł. J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 427,90 zł (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia siedem złotych dziewięćdziesiąt groszy) z odsetkami od dnia 2 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości ustawowej oraz od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości ustawowej za opóźnienie;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 647 złotych (sześćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o. o. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego L. Z. w L., o zasądzenie od pozwanego Ł. J. kwoty 1.427,90 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wykonał na rzecz pozwanego usługę informatyczną, za którą wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.117,90 zł. Powód podniósł, iż pozwany nie uregulował w pełni w/w faktury i do zapłaty pozostała kwota 1.427,90 zł

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 22 września 2014 r., sygn. akt (...) Sąd Rejonowy L. Z. w L. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciw od powyższego orzeczenia wniósł pozwany, który zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Ponadto pozwany wniósł o zasądzenie od powoda kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że roszczenie powoda jest bezpodstawne.

W piśmie z dnia 13 listopada 2014 roku pozwany złożył wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowych

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy L. Z. w L. przywrócił pozwanemu termin do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy.

W piśmie procesowym z dnia 2 kwietnia 2015 r. pozwany zgłosił zarzut braku legitymacji biernej pozwanego oraz wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany wskazał, iż nie był stroną umowy zawartej z powodem, będącej podstawą roszczenia powoda. Ponadto stwierdził, iż powód nie załączył do pozwu żadnych dowodów potwierdzających wykonanie przez niego usługi informatycznej na jego rzecz. Zaprzeczył, iż została mu doręczona faktura VAT nr (...). Pozwany wskazał, iż pośredniczył przy zawieraniu umowy powoda z H. J. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...). Pozwany podał, iż w/w umowa dot. usługi informatycznej polegającej na wdrożeniu udoskonalenia systemu księgowania E. użytkowanego wyłącznie przez H. J.. Pozwany podniósł, iż nigdy nie posiadał licencji uprawniającej do korzystania z programu E.. Stwierdził, iż nie dokonywał na rzecz powoda żadnych wpłat, takie wpłaty dokonywał H. J.. Ponadto pozwany podniósł zarzut nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda. Wskazał, iż umowa na rzecz H. J. została wykonana w części. Pozwany podał, iż powód zaproponował wynagrodzenie w wysokości 1460,62 zł brutto, które miało być należne tylko w przypadku, gdy wykonane dzieło umożliwi poprawne działanie programu E. we wszystkich aspektach. Stwierdził ponadto, że H. J. zamówił u powoda szereg innych usług, za wykonanie których dokonał zapłaty w wysokości 690,00 zł. Pozwany podniósł, iż powód tylko w części wykonał umówione dzieło, gdyż wprowadzone przez niego zmiany nie umożliwiały importowania danych (...). Stwierdził, iż po przeprowadzeniu przez H. J. testów okazało się, że nie wszystkie pozycje z (...) zostały skorygowane. Pozwany podał, iż przygotowana przez powoda modyfikacja nie wyeliminowała w/w wady. Pozwany wskazał, iż w związku z powyższym nie zrealizowana została przesłanka, od której uzależniony był obowiązek zapłaty drugiej części wynagrodzenia. Podniósł, iż H. J. poinformował powoda o odmowie zapłaty wynagrodzenia.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, iż twierdzenia pozwanego o braku legitymacji biernej pozwanego są niezgodne z prawdą. Powód podał, iż H. i Ł. J. prowadzą dwie odrębne działalności gospodarcze o tej samej nazwie L. S., pod tym samym adresem i o tym samym profilu – związanym z informatyką. Podniósł, iż w takich okolicznościach jest bardzo łatwo o pomyłkę, więc w kontaktach z kontrahentami powinni oni zaznaczyć jaką firmę reprezentują. Powód wskazał, iż H. i Ł. J. działali razem i byli świadomi zaistniałej sytuacji. Wskazał, iż wszelkie rozmowy na temat realizacji usługi, korespondencję elektroniczną dotyczącą zamówienia prowadził Ł. J.. Powód stwierdził, że prace w postaci wykonania instalacji, raportów i dodatków wykonał zdalnie przy udziale pozwanego, wszelkie zastrzeżenia i drobne uwagi do funkcjonowania usługi również zgłaszał pozwany. Powód podniósł, iż to z pozwanym zawarł ustną umowę. Pozwany nigdy nie informował powoda, iż zlecającym jest H. J.. Powód podał, iż usługa została wykonana poprawnie. Stwierdził, iż pozwany przez dwa miesiące nie składał żadnych reklamacji, pierwsza reklamacja związana z importem plików złożona została w dniu 23 maja 2014 r. Wskazał, iż zgłaszany przez pozwanego problem wynikał z braku umiejętności obsługi programu E.. Powód podał, iż w ciągu dwóch dni roboczych mechanizm importu został przez powoda zmodyfikowany i dostosowany do potrzeb pozwanego. Powód wskazał, iż w jego ocenie brak zapłaty przez pozwanego wynika z faktu, iż w związku ze zmianą procedur przez dostawcę pozwanego, pozwanemu przedmiotowy moduł nie będzie już przydatny.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód zawarł z pozwanym umowę na podstawie, której pozwany zlecił powodowi udoskonalenie program księgowego E.. Wszelkie rozmowy na temat realizacji usługi, korespondencję elektroniczną dotyczącą zamówienia prowadził z powodem pozwany Ł. J..

Dowód: korespondencja mailowa stron – k. 65-76 akt, 92-131 akt, zeznania świadka H. J. – k. 160 akt, protokół skrócony k. 157-158 akt, zeznania za powoda prezesa zarządu W. L. – k. 160 akt, protokół skrócony k. 158-158v.akt.

Powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wykonał na rzecz pozwanego usługę informatyczną polegającą na wdrożeniu udoskonalenia systemu księgowania E.. Program stworzony przez powoda miał umożliwić import plików (...) zawierających korekty faktur VAT do programu E. z oryginalnych plików eksportowanych przez program (...) używany przez firmę (...) S.A. kontrahenta firmy.

Dowód: korespondencja mailowa stron z dnia 13 stycznia 2014 r. – k. 75-76 akt.

Powód przedstawił pozwanemu cennik wskazując, iż koszt mechanizmu importującego faktury korekty wynosi 1250,00 zł netto (przedmiotowa kwota miała być płatna tylko w przypadku poprawnego zaimportowania plików przekazanych przez pozwanego), koszt mechanizmu tworzącego listy dokumentów handlowych wynosi 250,00 zł netto, koszt mechanizmu tworzącego wydruk listy faktur wynosi 250,00 zł, umieszczenie logo na wydruku FV wynosi 62,50 zł netto. Powód po negocjacjach zgodził się obniżyć koszt wykonania programu posiadającego w/w cechy o 5 %. Ostatecznie, po rabacie, strony uzgodniły koszt wykonania prac na kwotę 1721,87 zł netto.

Dowód: korespondencja mailowa stron – k. 73-74 akt, faktura nr (...) – k. 40 akt

Powód w dniu 25 marca 2014 r. poinformował pozwanego o wykonaniu zleconych prac.

Dowód: korespondencja mailowa stron z dnia 25 marca 2014 r. – k. 98 akt.

Powód z tytułu wykonanego dzieła wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) z dnia 25 marca 2014 r. na kwotę 2.117,90 zł brutto. Pozwany nie kwestionował wystawienia Fv na siebie, a jedynie termin wystawienia faktury.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 40), zeznania za powoda prezesa zarządu W. L. – k. 160 akt, protokół skrócony k. 158-158v.akt.

Przelewem z dnia 19 maja 2014 r. powód otrzymał zapłatę kwoty 690,00 zł z tytułu faktury VAT nr (...).

Dowód: potwierdzenie zapłaty z dnia 19 maja 2014 r. - k. 77 akt.

Pozwany w dniu 23 maja 2014 r. poinformował powoda, iż funkcja importująca faktury korekty nie działa prawidłowo oraz, że jego kontrahent K. zmienia procedurę importu faktur korygujących i moduł przygotowany przez powoda będzie nieprzydatny.

Dowód: korespondencja mailowa stron z dnia 23.05.2014 r. – k. 119 akt, zeznania za powoda prezesa zarządu W. L. – k. 160 akt, protokół skrócony k. 158-158v.akt.

Powód w dniu 27 maja 2014 r. poinformował pozwanego, iż problem z wczytywaniem faktur korygujących wynika z błędnie przekazanej powodowi informacji, iż wszystkie towary mają kod, po którym można je odszukać na korygowanych dokumentach, tym czasem okazało się, że tak nie jest. Powód wykonał poprawkę, która rozpoznaje towar również po nazwie.

Dowód: korespondencja mailowa stron z dnia 27.05.2014 r. – k. 122 akt, zeznania za powoda prezesa zarządu W. L. – k. 160 akt, protokół skrócony k. 158-158v.akt.

Powód podejmował próby skontaktowania się z pozwanym by móc go poinstruować w zakresie obsługi wykonanego przez powoda programu, lecz pozwany nie odbierał od powoda telefonów. Ostatecznie powód wysłał poprawkę pozwanemu drogą elektroniczną.

Dowód: korespondencja mailowa stron z dnia 22 maja 2014 r. – k. 117 akt, korespondencja mailowa stron z dnia 11 czerwca 2014 r. – k. 126 akt, zeznania za powoda prezesa zarządu W. L. – k. 160 akt, protokół skrócony k. 158-158v.akt.

Powód kilkakrotnie wzywał pozwanego do zapłaty należności za wykonane prace.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 22.04.014 r. – k. 111-112 akt, wezwanie do zapłaty z dnia 22.05.014 r. – k. 113-114 akt, wezwanie do zapłaty z dnia 03.06.014 r. – k. 123-124 akt, wezwanie do zapłaty z dnia 28.07.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania - k. 41-42

H. J. nie udzielał żadnego pełnomocnictwa pozwanemu. Ponadto pozwany nigdy nie informował powoda, że występuje w imieniu H. J..

Dowód: zeznania świadka H. J. – k. 157-158 akt, zeznania za powoda prezesa zarządu W. L. – k. 160 akt, protokół skrócony k. 158-158v.akt, zeznania pozwanego –k. 160 akt, protokół skrócony k. 158v.-159 akt.

Pozwany prowadził działalność gospodarczą pod tym samym adresem i pod tą samą nazwą co H. J..

Dowód: zeznania pozwanego – k. 160 akt, protokół skrócony k. 158v.-159 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów oraz na podstawie zeznań świadka H. J. oraz zeznań stron.

Dokumenty prywatne Sąd uznał za wiarygodne i niebudzące wątpliwości. Dodać należy, że ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom powoda albowiem były jasne, spójne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a także korespondowały z pozostałym materiałem zebrany w sprawie, a w szczególności korespondencją stron w postaci e maili.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka H. J. w części dotyczącej, faktu, iż nie udzielał pełnomocnictwa pozwanemu, pozwany w całości prowadził sprawę dot. przedmiotu umowy. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka również w zakresie zgłaszanych usterek powodowi. W powyższym zakresie zeznania świadka były szczerze, logiczne i korelowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Sąd nie dał wiary zeznaniom H. J. w zakresie w jakim stwierdzi, iż to on był osobą zlecającą i w jego imieniu pozwany kontaktował się z powodową firmą, gdyż są one nielogiczne, a nadto sprzeczne zupełnie z zeznaniami przedstawiciela powoda oraz przedłożonymi e mailami. Skoro powód zawsze współpracował z H. J., a w zakresie tego zadania sam poprosił o kontakt z pozwanym- jego bratem, który ma „zadanie dla powoda”, to świadczy to jednoznacznie, iż to pozwany, a nie H. J. był stroną przedmiotowej umowy. Za takim rozumowaniem przemawia też korespondencja e mailowa, gdzie wyłącznie występuje pozwany. Zatem zeznania H. J., iż to on zlecał wykonanie umowy są niewiarygodne.

Sąd dał wiarę pozwanego w części dotyczącej, faktu, iż nie informował powoda, że pośredniczy w zawieraniu umowy w imieniu brata oraz, że prowadził działalność gospodarczą pod tym samym adresem i nazwą co brat. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka również w zakresie, iż nie posiadał pełnomocnictwa od H. J.. W powyższym zakresie zeznania pozwanego były jasne i logiczne oraz pokrywały się z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie, iż pośredniczył w umowie w imieniu brata, że przekazywał jedynie informacje techniczne, gdyż z przyczyn wskazanych przy omawianiu świadka H. J. są one nielogiczne i sprzeczne z pozostałymi dowodami.

Na podstawie art. 130⁴ § 1 i 5 k.p.c. Sąd pominął wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, albowiem pozwany w przepisany terminie nie uiszczył zaliczki na koszt przeprowadzenia tego dowodu.

Sąd pominął na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. i 227 k.p.c. wniosek o informację z Urzędu Skarbowego czy powódka rozliczyła fakturę nr (...) albowiem nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a oczekiwanie na informację znacznie przedłużyłoby postępowanie.

W ocenie Sądu powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wykonał na rzecz strony pozwanej dzieło, polegające na wdrożeniu udoskonalenia systemu księgowania E.. Program stworzony przez powoda miał umożliwić

m. in. import plików (...) zawierających korekty faktur VAT do programu E. z oryginalnych plików eksportowanych przez program (...) używany przez firmę (...) S.A. kontrahenta firmy.

Pozwany kwestionował swoją legitymację bierną wskazując, iż to nie on był stroną zawieranej umowy oraz kwestionował jakość wykonanego dzieła.

W ocenie Sądu z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji biernej po stronie pozwanego należało rozważyć, że tylko ze stosunku określonego przez prawo materialne płynie uprawnienie konkretnego podmiotu do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi. To szczególne uprawnienie, oceniane z punktu widzenia prawa materialnego, nazywane jest legitymacją procesową. Jeśli zostanie wykazane, że strony są związane prawnomaterialnie z przedmiotem procesu, którym jest roszczenie procesowe, to zostanie wykazana legitymacja procesowa powoda i pozwanego.

Przez legitymację procesową rozumie się zatem materialnoprawne uprawnienie strony procesowej do występowania w konkretnym procesie. Wynika ona ze stosunku prawnego łączącego strony procesowe. Innymi słowy powód i pozwany muszą być związani prawnomaterialnie z przedmiotem procesu.

W ocenie Sądu zarzut podniesiony przez pozwanego nie zasługiwał na uwzględnienie. Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, iż to strony niniejszego procesu zawarły ze sobą przedmiotową umowę. W niniejszej sprawie istotne jest, iż strony zgodne są co do faktu, iż na wszystkich etapach prowadzonych rozmów i podczas wykonywania dzieła z powodem kontaktował się wyłącznie pozwany. Rola H. J. sprowadziła się do skojarzenia stron, wskazania, iż pozwany ma zlecenie dla powoda. H. J. otrzymywał jedynie wiadomości email do wiadomości, a na sam koniec podjął próby negocjacji między stronami.

Podkreślić należy, iż to pozwany zlecił powodowi wykonanie dzieła, wyłącznie pozwany kontaktował się z powodem w trakcie wykonywania dzieła, pozwany akceptował warunki umowy, zgłaszał usterki i ostatecznie to na rzecz pozwanego powód wystawił fakturę VAT, czego pozwany na żadnym etapie prowadzonych rozmów z powodem nie kwestionował. Logiczne przy tym jest, iż gdyby faktycznie to nie pozwany był stroną umowy, to w chwili kiedy zakwestionował wystawienie faktury – wskazał, iż jest wystawiona za szybko- przed możliwością sprawdzenia wykonanych prac, to również zakwestionowałby nabywcę wskazanego na fakturze, czego nie uczynił. Poza tym część należności, co było bezsporne, została zapłacona przez pozwanego. Jeżeli faktura byłaby wystawiona na osobę, która nie była stroną umowy, to zgodne z doświadczeniem życiowym jest, iż strona umowy domagała by się korekty faktury przed jej zapłatą i celem możliwości jej prawidłowego zaksięgowania, co także nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie. Zdaniem Sądu podniesiony zarzut braku legitymacji był wyłącznie zgłoszony na potrzeby niniejszego postępowania.

Warto też podkreślić, iż pozwany jasno w swoich zeznaniach określił, iż nie informował powoda, z kim ten tak naprawdę zawiera umowę. Zdaniem Sądu bez znaczenia były wewnętrzne ustalenia pomiędzy H. J. i pozwanym, co do tego na czyją rzecz miała być wykonana umowa. Nawet bowiem jeżeli prace miały być wykonane na rzecz H. J., to nie zmienia to faktu, iż stroną umowy mógł być i był pozwany. Podkreślenia również wymaga fakt, iż pozwany prowadził działalność gospodarczą pod tą samą nazwą i pod tym samym adresem co H. J.. W związku z powyższym powód nawet zachowując należyta staranność, w okolicznościach niniejszej sprawy, nie miałby możliwości odgadnięcia, iż to nie pozwany miał być stroną umowy.

W ocenie Sądu, pozwany nie informując powoda o tym, że nie on jest stroną umowy zachował się nielojalnie, a uznanie, iż to nie z pozwanym powód zawierał umowę byłby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Niezależnie od tego, jak wskazano powyżej wszystkie dowody, w tym też korespondencja e mailowa świadczą jednoznacznie, iż to pozwany był stroną umowy.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, iż zarzut braku legitymacji procesowej biernej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Ponadto w sprawie sporna była jakość wykonanej usługi. Pozwany po wykonaniu przez powoda dzieła odmówił zapłaty należnej powodowi kwoty wynagrodzenia za wykonane dzieło. Pozwany nie złożył powodowi oficjalnej reklamacji i

dopiero w mailu z dnia 23 maja 2014 r., a więc dwa miesiące od daty wykonania dzieła pozwany przekazał swoje uwagi co do wykonanego programu.

Strony stosunku obligacyjnego w przedmiotowej sprawie łączyła umowa o dzieło. Zgodnie z art. 627 przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Umowa o dzieło jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą, wzajemną i odpłatną, a jej zawarcie następuje zgodnie z ogólnymi zasadami dotyczącymi umów (zob. A. Brzozowski (w:) System prawa prywatnego, t. 7, 2004, s. 316–317). Ekwiwalentem świadczenia przyjmującego zamówienie, które polega na wykonaniu dzieła, jest świadczenie zamawiającego polegające na zapłacie wynagrodzenia, z czego wynika odpłatny charakter umowy o dzieło. Umowa o dzieło jest umową o „rezultat usługi”.

Powód ostatecznie zobowiązał się do wykonania mechanizmu importującego faktur korygujących, mechanizmu tworzącego listy dokumentów handlowych, mechanizmu tworzącego wydruk listy faktur oraz umieszczenia logo na wydruku FV. Za wykonanie powyższego dzieła pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty 1721,87 zł netto. Należność za wykonanie mechanizmu importującego faktur miała być płatna tylko w przypadku poprawnego zaimportowania plików przekazanych przez pozwanego.

Zgodnie z art. 642 § 1 k.c. w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła.

Jak wynika z e miała z dnia 25 marca 2014 roku powód przesłał – oddał wykonane dzieło (k. 98 akt). Pozwany bowiem sam wskazywał w odpowiedzi na powyższego emaila, iż 31 marca 2014 roku będzie na miejscu i będzie wówczas mógł testować raporty i importy, a na testy potrzebuje około 5 dni (k. 100 akt). Jak z tego jednoznacznie wynika, powód wykonał dzieło i je oddał, a więc należy mu się wynagrodzenie.

Pozwany w toku procesu podnosił, iż mechanizm importowania faktur korygujących nie działał prawidłowo i część faktur trzeba było i tak wprowadzać ręcznie. Pozwany w swoich zeznaniach przyznał, iż powyższe wynikało z faktu, że nie wszystkie towary posiadają kody. Pozwany uznał, iż w związku z powyższym przedmiotowy program był dla niego nieprzydatny. Przyznał, iż powód dowiedział się o tym, że część towarów nie ma kodów dopiero podczas wspólnych testów mechanizmu. Trzeba przy tym zaznaczyć, iż dopiero w dniu 23 maja 2014 roku (k.119 akt) pozwany zakwestionował poprawność wykonanych prac w części. Zdaniem Sądu była to wyłącznie reakcja na liczne przypominanie przez powoda o zapłacie.

W tym miejscu wskazać należy, iż pozwany nie może obarczać powoda odpowiedzialnością za to, że nie wszystkie towary będące na stanie sklepu posiadają odpowiednie kody, umożliwiające poprawne importowanie faktur korygujących. Fakt, iż program okazał się nieprzydatny nie stanowi przesłanki do odmowy zapłaty powodowi należności za wykonane dzieło. Strony ustaliły, iż dzieło będzie można uznać za wykonane w sytuacji, gdy pliki przekazane przez pozwanego uda się zaimportować. Pozwany przekazał powodowi informacje, iż wszystkie towary mają kody i na tej podstawie faktury korygujące miały być importowane do programu. Powód nie jest odpowiedzialny za to, że pozwany pomylił się w swoich założeniach. Powód stworzył program, który umożliwił importowanie faktur korygujących na podstawie kodów towarów.

Ponadto wskazać należy, iż po otrzymaniu przez powoda informacji o fakcie, iż nie wszystkie towary posiadają kody, powód podjął próbę modyfikacji programu, tak by ten rozpoznawał również towary po nazwie. Powód przekazał pozwanemu poprawioną wersję programu.

Pozwany przy tym w żaden sposób nie udowodnił, a w tym zakresie zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu na nim spoczywał, iż wykonane dzieło było wadliwe, a także, że poprawki nie zostały wykonane prawidłowo.

Kwestią wtórną jest czy pozwany w związku z ewentualnymi wadami dostarczonego dzieła zdecydował się na skorzystanie z rękojmi za wady czy też dochodzenia roszczeń odszkodowawczych na zasadach ogólnych. Podkreślenia

jednakże wymaga fakt, że zarówno umowa łącząca strony jak i przepisy Kodeksu nie przewidują możliwości zatrzymania zapłaty wynagrodzenia za wykonane dzieło.

Umowa łącząca strony zawarta została w lutym 2014 r., a więc analizując ją, pod uwagę należy brać przepisy w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 24 grudnia 2014 r.

Zgodnie z art. 637 § 1 k.c. jeżeli dzieło ma wady, zamawiający może żądać ich usunięcia, wyznaczając w tym celu przyjmującemu zamówienie odpowiedni termin z zagrożeniem, że po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu nie przyjmie naprawy. Przyjmujący może odmówić naprawy, gdyby wymagała nadmiernych kosztów.

Ponadto zgodnie z art. 638 k.c. jeżeli z artykułów poprzedzających nie wynika nic innego, do rękojmi za wady dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży.

Zaś w myśl art. 556 § 1 k.c. w zw. z art. 638 k.c. przyjmujący zamówienie jest odpowiedzialny względem zamawiającego, jeżeli dzieło ma wadę zmniejszającą jej wartość lub użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia dzieła, jeżeli dzieło nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił zamawiającego, albo jeżeli dzieło została zamawiającemu wydana w stanie niezupełnym (rękojmia za wady fizyczne).

Odpowiedzialność z tytułu rękojmi ma charakter obiektywny (w tym niezależny od winy), a jej celem w odróżnieniu od reżimu ex contractu nie jest naprawienie szkody, lecz przywrócenie ekwiwalentności świadczeń. Wykonanie przez zamawiającego uprawnień z tytułu rękojmi ma, zatem doprowadzić do stanu, w którym otrzyma on świadczenie stanowiące ekwiwalent pełnego wynagrodzenia (dzieło po usunięciu wady), względnie wysokość świadczonego przez niego wynagrodzenia zostanie odpowiednio obniżona tak, aby stanowiła ekwiwalent dzieła z uwzględnieniem nieusuniętych wad. W innych sytuacjach, zwłaszcza, gdy wada istotna ma charakter nieusuwalny lub nie została usunięta w wyznaczonym terminie, zamawiający może odstąpić od umowy.

Zgodnie z art. 560 § 1 k.c. w zw. z art. 638 k.c. jeżeli dzieło ma wady, zamawiający może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jednakże zamawiający nie może od umowy odstąpić, jeżeli przyjmujący zamówienie niezwłocznie wymieni dzieło wadliwe na dzieło wolne od wad albo niezwłocznie wady usunie.

Ponadto zgodnie z art. 563 § 2 k.c. przy sprzedaży między osobami prowadzącymi działalność gospodarczą utrata uprawnień z tytułu rękojmi następuje, jeżeli kupujący nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o dostrzeżonej wadzie, a w wypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej wykryciu.

Biorąc pod uwagę powyższe wskazać należy, iż pozwany mógł żądać obniżenia ceny bądź odstąpić od umowy w sytuacji gdyby zgłosił swoje żądanie niezwłocznie po zbadaniu dzieła w przyjętym czasie. Tymczasem pozwany powiadomił powoda o wadach dopiero dwa miesiące od dnia wydania dzieła. W związku z powyższym w ocenie Sądy pozwany stracił uprawnienia z tytułu rękojmi.

Jednakże nawet gdyby pominąć powyższe okoliczności, wskazać należy, iż zamawiający nie może od umowy odstąpić, jeżeli przyjmujący zamówienie niezwłocznie wymieni dzieło wadliwe na dzieło wolne od wad albo niezwłocznie wady usunie. Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, iż powód usunął wskazaną przez powoda usterkę, (mimo że ta wynikała z błędnych informacji przekazanych przez pozwanego) już w dwa dni po zgłoszeniu przez pozwanego. W związku z powyższym pozwany również na tej podstawie nie mógł odmówić zapłaty powodowi należności.

Ponadto pozwany mógł w przypadku wystąpienia wady domagać się zasądzenia od powoda odszkodowania na zasadach ogólnych. Zgodnie, bowiem z art. 471 k.c. dłużnik jest obowiązany do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Odpowiedzialność kontraktowa dłużnika powstaje, jeżeli spełnione zostaną następujące przesłanki: 1) szkoda wierzyciela w postaci uszczerbku majątkowego; 2) szkoda musi być spowodowana niewykonaniem lub nienależycie

wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika; 3) związek przyczynowy między faktem nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązania a poniesioną szkodą. Ciężar dowodu istnienia wyżej wymienionych przesłanek, faktu aktualizującego odpowiedzialność z art. 471 k.c., istnienia związku przyczynowego oraz powstania szkody, także w postaci utraconych korzyści, w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne (wyrok SA w Lublinie z dnia 19 lutego 2013 r., I ACa 717/12, LEX nr 1314796). Musi on zatem najpierw udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia.

W przedmiotowej sytuacji, podkreślenia wymaga fakt, iż gdyby pozwany chciał opierać swe zarzuty na przepisach o niewłaściwym wykonaniu zobowiązań, to powinien on udowodnić, że wykonane przez powoda dzieło było wykonane w sposób nieprawidłowy, w dalszej kolejności pozwany powinien wykazać, jaką z tego tytułu poniósł szkodę i zgłosić zarzut potrącenia należności przysługującej powodowi z kwotą należnego odszkodowania.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, aby dzieło, które wykonywał na jego rzecz powód zostało wykonane w sposób nieprawidłowy uzasadniający odmowę zapłaty wynagrodzenia. Pozwany w toku procesu wnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, jednakże ostatecznie Sąd pominął powyższy wniosek, z uwagi na fakt nieuiszczenia przez pozwanego zaliczki na poczet przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego.

Mając na uwadze fakt, iż pozwany nie wykazał w istocie istnienia wad dzieła wykonanego przez powoda oraz nieskutecznie skorzystał z uprawnień wynikających z przepisów o rękojmi oraz wynikających z art. 471 k.c. Sąd na podstawie art. 627 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.427,90 zł tytułem pozostałej części wynagrodzenia.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W myśl art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu przed nowelizacją z dnia 1 stycznia 2016 r., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. Zaś zgodnie z brzmieniem art. 481 §2 k.c. po nowelizacji z dnia 1 stycznia 2016 r., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. W związku z nowelizacją art. 481 k.c. i przy uwzględnieniu, iż już w pozwie zostało zaznaczone, że powód żąda odsetek za opóźnienie, Sąd zasądził odsetki w następujący sposób: odsetki ustawowe od dnia 2 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Koszty, jakie poniósł powód to kwota 647,00 zł. Na powyższą kwotę składa się kwota 30 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 600,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSR Sylwia Roszak